

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1946	Τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου Δευτέρα Διακαινησίμου 2 Μαΐου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ νοητὸς δράκων

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ μεγαλομάρτυρος. Περί αὐτοῦ θὰ ποῦμε λίγα λόγια στὴν ἀγάπη σας.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος ἦταν ἓνας νέος στὴν ἡλικία ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἓνας **καινὸς ἄνθρωπος**, ἄνθρωπος τῆς ἀναστάσεως τὴν ὁποία χαρίζει ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου Χριστός.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος εἶνε πολὺ ἀγαπητὸς στὴν πατρίδα μας, εἶνε ἓνας **ἅγιος δημοφιλής**. Χιλιάδες ἐκκλησίες καὶ ἐξωκκλήσια φέρουν τὸ ὄνομά του σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Μόνο στὴν περιφέρεια τῆς μητροπόλεώς μας ἑορτάζουν δέκα ναοὶ καὶ δὲν γνωρίζει κανεὶς ποῦ νὰ πρωτοπάη. Εἶνε τόσο ἀγαπητὸς ὁ ἅγιος Γεώργιος, ὥστε καὶ γυναῖκες φέρουν τὸ ὄνομα *Γεωργία* καὶ ἑορτάζουν σήμερα. Ἦταν ἀνέκαθεν ἀγαπητός, γι' αὐτὸ καὶ βασιλεῖς καὶ στρατηγοὶ ἔφεραν τὸ ὄνομά του. Εἶνε παντοῦ ἀγαπητός, καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά μας· καὶ στὴ Σερβία νὰ πᾶτε, καὶ στὴ Βουλγαρία, καὶ στὴ Ῥουμανία, καὶ στὸ Σταλινγκράντ, καὶ στὰ Οὐράλια ὄρη, παντοῦ εἶνε τὸ ὄνομά του.

Θὰ σᾶς πῶ κάτι περίεργο καὶ ὀλίγον ἀστεῖο. Εἶνε τόσο ἀγαπητὸς ὁ ἅγιος Γεώργιος, ὥστε τὸν ἀγαποῦν ἀκόμα καὶ οἱ ... φιλάργυροι. Οἱ φιλάργυροι; θὰ πῆτε. Ἀκοῦστε λοιπόν. «Ὅταν ἤμουν στὴν Κοζάνη, γύρω στὸ 1945, ἄκουσα μιὰ συζήτησι. Λέει κάποιος στὸν ἄλλο· «Πόσους “ἁϊ-Γιώργηδες” θὰ μοῦ δώσης;». Ἐγὼ ἀπόρησα, δὲν ἤξερα τί ἐννοεῖ καὶ ρωτῶ κάποιον· –Τί σημαίνει αὐτό, «Πόσους “ἁϊ-Γιώργηδες” θὰ μοῦ δώσης;»; –Ἄ, δὲν ξέρεις; λέει· «ἁϊ-Γιώργηδες» ἐμεῖς ἐδῶ λέμε τὶς **λίρες Ἀγγλίας**. –Καὶ τί δουλειὰ ἔχει ὁ ἅγιος Γεώργιος, ποῦ ἔζησε ταπεινὰ κι ὅ,τι εἶχε τὸ ἔδινε στοὺς φτωχοὺς, νὰ τὸν ἀνακατεύετε μὲ τὶς λίρες; –Ἄ, λέει, πρέπει νὰ ξέρης. Φέρνει λοιπόν μιὰ λίρα καὶ μοῦ τὴ δείχνει· –Τί εἶνε ἐδῶ πάνω στὴ λίρα; εἶνε τυπωμένος ὁ ἅγιος Γεώργιος· γι' αὐτὸ λοιπόν λέμε «ἁϊ-Γιώργηδες» τὶς ἐγγλέζικες λίρες.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ κάνει ἰδιαίτερος ἀγαπητὸ τὸν ἅγιο Γεώργιο εἶνε τὰ **θαύματά** του. Πόσα εἶνε; Χιλιάδες. Ἄν θέλαμε νὰ τ' ἀναφέρουμε, δὲν θὰ ἔφθανε ὁ χρόνος. Τὰ πιστεύουμε; Οἱ πιστοὶ βεβαίως τὰ πιστεύουμε· ἂν κάποιος εἶνε ἄπιστος, αὐτὸς δὲν πιστεύει τίποτα.

Ἄλλὰ **τὸ μεγαλύτερο θαῦμα ποῖο εἶνε; Εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος!** Ἀποροῦν μερικοὶ πῶς στὴν θεία εὐχαριστία τὸ ψωμὶ γίνεται σῶμα καὶ τὸ κρασί γίνεται αἷμα Χριστοῦ. Ἄλλὰ ἐσὺ τρῶς, βάζεις τροφή καὶ νερὸ μέσα στὸ στομάχι σου, κ' ἐκεῖ τί γίνεται; Μὴ μοῦ λέτε γιὰ χημικὰ ἐργαστήρια· τὸ μεγαλύτερο χημεῖο εἶνε ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός. Παίρνει τὸ νερὸ καὶ τὸ κάνει αἷμα. Πῶς γίνεται αὐτὴ ἡ μεταβολή; Δὲν ὑπάρχει ἐξήγησις. Μεγάλοι ἐπιστήμονες (γιατροί, βιολόγοι, χημικοί) δὲν μποροῦν νὰ δώσουν ἀπάντησι. Μέχρι σήμερα ἡ ἐπιστήμη δὲν μπόρεσε τὸ νερὸ νὰ τὸ κἀνῃ αἷμα· αὐτὸ τὸ κατορθώνει μόνο ὁ μέγας Δημιουργός· τεχνητὸ αἷμα δὲν μπόρεσε νὰ φτειάξη ὁ ἄνθρωπος. Ἔ λοιπόν, ἐσὺ εἶσαι τὸ μεγάλο θαῦμα, τὰ ἄλλα εἶνε μικρότερα θαύματα· ἀλλὰ πρέπει νὰ χάσης τὰ μάτια σου, νὰ πάθουν τὰ νεφρά σου, νὰ πάθῃ ἡ καρδιά σου, νὰ πάθουν τὰ πνευμόνια σου, καὶ τότε θὰ καταλάβῃς τὸ θαῦμα καὶ τί μεγάλο πρᾶγμα εἶνε ἡ υἰεία, τί πλοῦτος εἶνε.

Θὰ σταθῶ σὲ ἓνα μόνο ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τὸ ὁποῖο ἔχει καὶ **συμβολικὴ σημασία** κ' εἶνε ὠφέλιμο καὶ ἐξ ἐπόψεως διδασκαλίας. Εἶνε ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ ἅγιος παριστάνεται ἔφιππος σὲ νεώτερες εἰκόνες.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος εἶνε Μικρασιάτης, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἅγιοι· ἡ Μικρὰ Ἀσία εἶνε τὸ λίκνον, ἡ κούνια, τοῦ Χριστιανισμοῦ. Γεννήθηκε στὴν Καππαδοκία, τὴ χώρα τοῦ μεγάλου Βασιλείου καὶ ἄλλων μεγάλων ἱεραρχῶν. Κατετάγη στὸ στρατὸ καὶ ἀνέβηκε στὰ ἀξιώματα τοῦ τριβούνου καὶ τοῦ στρατηλάτου. Κάποτε λοιπόν, καθὼς ἐπέστρεφε στὴν Καππαδοκία μετὰ ἀπὸ μιὰ ἐπιτυχημένη ἐκστρατεία, πέρασε

ἀπὸ τὴν Ἀττάλεια τῆς Παμφυλίας. Ἐκεῖ ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο τὴν κόρη τοῦ βασιλέως, τὴν ὁποία εἶχαν ἀφήσει νὰ τὴ φάη ἓνα θηρίο, ἕνας φοβερός **δράκοντας**, μιά λάμια, ποὺ κατέτρωγε παιδιὰ καὶ ζῶα. Ὡς τότε κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ νικήσῃ, καὶ τὸ νίκησε – ποιός; ὁ ἅγιος Γεώργιος. Πλησίασε μὲ πίστι. Ὅλοι περίμεναν ὅτι θὰ κἀνῃ καὶ τὸν ἅγιο Γεώργιο μιά μπουκιά. Αὐτὸς ὁμως εἶχε μαζί του ἓνα μικρὸ σταυρό. Ζύγισε τὸ σταυρουδάκι καὶ τὸ ἔρριξε μέσα στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ θηρίου. Καὶ μόλις ἐκεῖνο κατάπιε στὰ σπλάχνα του τὸ σταυρουδάκι – ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι –, ἀμέσως ἔσκασε. Ἡ κόρη γλύτωσε, καὶ τότε οἱ εἰδωλολάτρες τῆς περιοχῆς ἀσπάσθησαν τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ. Τέτοια εἶνε ἡ δύναμις τοῦ σταυροῦ.

–Ἄ, **ἀπίστευτο!** θὰ πῆ ἀμέσως κάποιος.

Ἐ λοιπόν, ἀφοῦ δὲν πιστεύεις, θὰ σοῦ δεῖξω **μιά ἄλλη λάμια**, ποὺ τρώει ὄχι μόνο παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ βασιλιᾶδες καὶ στρατηγούς καὶ παπᾶδες καὶ δεσποτάδες καὶ πατριάρχδες καὶ ἀσκητάδες. Δράκοντας ἀπαίσιος. Καὶ δὲν εἶνε ἔξω, στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια· εἶνε πολὺ κοντὰ μας. Ποῦ; Μέσα στὴν καρδιά μας! Καὶ εὐτυχῆς θὰ εἶνε ὁποῖος μπορέσῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ ὅπως ὁ ἅγιος Γεώργιος. Ποιά εἶνε ἡ λάμια αὐτή, ποὺ δημιουργεῖ πειρασμούς ἀκόμα καὶ τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, ποὺ δὲν ἀφήνει ἥσυχο τὸν ἄνθρωπο οὔτε τὴ Μεγάλη Παρασκευή; εἶνε μία λέξις· πῶς λέγεται; «ἐγωισμός».

Εἶνε κανεὶς ποὺ δὲν ἔχει ἐγωισμό; ὑπάρχει κανεὶς; Δὲν ὑπάρχει. Ὁ **ἐγωισμός**, αὐτὸ τὸ πάθος ποὺ φωλιάζει μέσα μας, αὐτὸ τὸ δηλητήριο ποὺ τρέχει σὰν τὸ αἷμα στὶς φλέβες μας, εἶνε ὁ φοβερός δράκοντας· καὶ μακάριος ὁποῖος ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀπειλή του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ, ὁποῖος ἀγωνίζεται νὰ εἶνε «**ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ**» (Ματθ. 11,29· βλ. 5,3).

Ὁ ἐγωισμὸς εἶνε **φιλαυτία**, ὑπερβολικὴ δηλαδὴ ἀγάπη καὶ προσήλωσι στὸν ἑαυτὸ μας, καὶ ἀδιαφορία γιὰ ὄλους τοὺς ἄλλους. Ὁ ἐγωισμὸς σπρώχνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ὑπερτιμᾷ τὸν ἑαυτὸ του καὶ νὰ ὑποτιμᾷ τὸν ἄλλο· τὸν κάνει νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸ του ἐλέφαντα, ἐνῶ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς βλέπη μπροστά του σὰν κουνουπάκια. Ὁ ἐγωισμὸς κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ κατακρίνῃ ὄλο τὸν κόσμον, μὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του νὰ μὴ δέχεται οὔτε τὴν παραμικρὴ παρατήρησι. Ὁ ἐγωισμὸς μᾶς κάνει νὰ εἴμαστε αὐστηροὶ εἰσαγγελεῖς τῶν ἄλλων καὶ θερμοὶ συνήγοροι τοῦ ἑαυτοῦ μας· μᾶς κάνει καυστικούς κριτὰς τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ πλησίον μας, καὶ ἄριστους δικηγόρους ὑπερασπίσεως τῶν

δικῶν μας συμφερόντων ἀλλὰ καὶ τῶν ἐλαττωμάτων καὶ κακιῶν μας.

Ὁ ἐγωισμὸς εἶνε ἐπίσης **οἷσις**, μιὰ μεγάλη ἰδέα καὶ ἓνα φουσκωμένο φρόνημα γιὰ τὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα τὸ ἐγὼ μας. Εἶνε τέλος **ὑπερηφάνεια**, δηλαδὴ ὑπεροψία, μιὰ ἰδέα φανταστικῆς ὑπεροχῆς μας. Γι' αὐτὸ ὁ ἐγωισμὸς εἶνε μεγάλο κακὸ καὶ κάνει μεγάλη ζημιὰ· ἐξαπατᾷ καὶ ξελογιάζει τὸν ἄνθρωπο, τὸν κάνει ἓνα φαντασμένο πλάσμα ποὺ συνεχῶς ἀεροβατεῖ καὶ βρίσκεται ἐκτὸς πραγματικότητος.

Καὶ τί γίνεται ὅταν ὁ ἐγωιστὴς ἀναγκαστῇ καμμιά φορὰ νὰ προσγειωθῇ στὴν πραγματικότητα; Τότε **ἡ προσγειώσις εἶνε ὀδυνηρή**. Ξυπνάει σὰν ἀπὸ κακὸ ὄνειρο ὅταν διαπιστῶνῃ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι γύρω του, ὅτι ἔχουν καὶ αὐτοὶ δικαιώματα στὴ ζωὴ, ὅτι ἔχουν ἀξία ἐμπρὸς στὴν ὁποία αὐτὸς ὑστερεῖ καταφανῶς. Συντρίβεται ὁ ἐγωισμὸς του, σπάζει τὰ μοῦτρα του ὅταν δῇ τὴν ἀληθινὴν κατάστασίν του, τὴν ἀπαξία καὶ τὴ γυμνότητά του.

* * *

Αὐτὸς ὁ ἐγωισμὸς, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ λάμια, ὁ νοητὸς δράκοντας, τὸν ὁποῖο καλούμεθα νὰ **χτυπήσουμε κατακέφαλα μὲ τὴ δύναμι τοῦ τιμίου σταυροῦ**. Ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε καινοὶ - νέοι ἄνθρωποι.

Πετάξτε ἀπὸ πάνω σας τὸ παλιὸ «ροῦχο». Ὅπως ὅταν ἔρχεστε στὴν ἐκκλησία εἴστε συνήθως ντυμένοι μὲ καλὰ ροῦχα, ὄχι μὲ τὰ παλιὰ ροῦχα τῆς δουλειᾶς, ἔτσι πετάξτε τὸν παλιὸ ἄνθρωπο, τὸν παλιὸ Ἄδάμ, καὶ «**ἐνδύσασθε τὸν καινὸν ἄνθρωπον**», «**τὸν νέον**» (Ἐφ. 4,24. Κολ. 3,10). Κοντὰ στὸν ἀναστημένο Χριστὸ τὰ πάντα εἶνε νέα, λαμπρὰ καὶ ὠραῖα. Ἄλλοίμονο, ἐὰν ἀπ' ἔξω εἴμαστε ὠραῖοι καὶ ἀπὸ μέσα ἄσχημοι. Ἐπιτρέψτε μου νὰ πῶ τὴν παροιμία καὶ μὴ γελάσετε – τὸ εἶπε κ' ἓνας φιλόσοφος τῆς Δύσεως· οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος μας εἶνε «ἀπ' ἔξω κοῦκλες καὶ ἀπὸ μέσα πανοῦκλες». Δὲν ἐννοῶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἄντρας ἢ ἡ γυναῖκα, νὰ μὴ ντύνεται ὠραῖα. Θέλω νὰ πῶ ὅτι θὰ εἴμαστε ὑποκριταί, ἐὰν ἔξωθεν μὲν ἐνδύμεθα μεγαλοπρεπῶς, ἔσωθεν δὲ εἴμεθα ράκη. Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν εἶνε, **νὰ γίνουμε νέοι** νικώντας τὸν ἐγωισμό ποὺ ὑπάρχει μέσα μας.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς διορθώσῃ, νὰ σκοτώσουμε μὲ τὴ δύναμι τοῦ σταυροῦ τὸν ἐγωισμό, καὶ **νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ τῆς αἰώνιου ζωῆς** διὰ πρεσβειῶν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καὶ πάντων τῶν ἁγίων πρὸς δόξαν Χριστοῦ· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**